

WIERZĘ W KOŚCIÓŁ CHRYSZTUSOWY

List pasterski Metropolity Lubelskiego na Adwent 2022 r.

Umiłowani w Chrystusie Panu, Siostry i Bracia!

„Ucieszyłem się, gdy mi powiedziano: «Pójdziemy do domu Pana»”. Te słowa dzisiejszego Psalmu uświadamiają nam, że przyszliśmy do kościoła, który jest domem Bożym, miejscem, gdzie przebywa nasz Pan Jezus Chrystus. To On nas zawołał, zaprosił i zgromadził. Chce nas pouczyć swoim słowem i nakarmić swoim Ciałem, pragnie nam ukazać głębię Bożego miłosierdzia i obdarzyć swoim pokojem.

Prorok Izajasz kreśli przed nami idealną wizję świata – świata bez konfliktów i wojen. Sam Bóg „będzie rozjemcą między ludami i sędzią dla licznych narodów. Wtedy swe miecze przekują na lemieszce, a swoje włócznie na sierpy. Naród przeciw narodowi nie podniesie miecza, nie będą się więcej zaprawiać do wojny”.

Każdy człowiek tęskni za pokojem: pokojem z Bogiem i z ludźmi, pokojem serca, za harmonią i równowagą. Jakże nam daleko do tego ideału z powodu nieustannych konfliktów i wojen. Bolesnie odczuwamy wojnę za naszą wschodnią granicą, która przyniosła już pierwsze ofiary także na polskiej ziemi. Solidaryzujemy się z Ukraińcami, pomagamy im, bo oni giną także za naszą wolność, bo oni walczą z rosyjskim najeźdźcą także o nasze bezpieczne granice.

Rodzi się pytanie: dlaczego człowiek nie jest w stanie zapewnić trwałego pokoju na ziemi? Dlaczego nawet najbardziej szlachetne działania i zabiegi nie przynoszą spodziewanego efektu? Dlaczego człowiek człowiekowi jest wilkiem, a nie bratem? Dlaczego wciąż giną ludzie? Dlaczego muszą opuszczać swoje domy, swój dobytek i szukać ratunku na obczyźnie?

Człowiek nauczył się żeglować po morzach, latać w powietrzu, ale nie nauczył się uczciwie i sprawiedliwie chodzić po ziemi. Dlatego prorok Izajasz kieruje do nas zachętę: „Chodźcie, wstąpmy na górę Pańską, do świątyni Boga Jakuba. Niech nas nauczy dróg swoich, byśmy kroczyli Jego ścieżkami. Bo prawo przychodzi z Syjonu i słowo Pańskie – z Jeruzalem”.

Jesteśmy zaproszeni na adwentową pielgrzymkę, która nas zaprowadzi do Jerozolimy i do Betlejem, gdzie się narodził Zbawiciel, Książę Pokoju; gdzie rozległo się anielskie śpiewanie ogłaszające pokój ludziom dobrej woli. Idźmy więc z radością na spotkanie z Panem, jak wzywa nas dzisiejsza liturgia słowa.

Wierzyć w Kościół

W pierwszą niedzielę Adwentu rozpoczynamy nowy rok liturgiczny i duszpasterski. Będziemy go przeżywać pod hasłem „Wierzę w Kościół Chrystusowy”. W chrzcielnym wyznaniu wiary, powtarzanym uroczyście podczas sakramentu bierzmowania, wyznajemy wiarę w „święty Kościół powszechny”. To wyznanie zapisane jest także w najstarszym symbolu wiary chrześcijańskiej, którym jest Skład Apostolski. Podczas niedzielnej Mszy Świętej, zaraz po wyznaniu wiary w Ducha Świętego, przyznajemy się do wiary „w jeden, święty, powszechny i apostołski Kościół”.

Okolicznością towarzyszącą podjęciu tego tematu jest zwołanie przez papieża Franciszka synodu o synodalności Kościoła. Ojciec Święty chce nas prowadzić ku Kościołowi synodalnemu, rozumianemu jako „komunia, uczestnictwo i misja”. W tematykę tak rozumianego Kościoła wpisuje się także trwający III Synod Archidiecezji Lubelskiej. W modlitwie synodalnej wyrażamy nadzieję, że „postanowienia i owoce Synodu uczynią nasz Kościół diecezjalny domem i szkołą komunii, abyśmy odkrywając Eucharystię jako źródło jedności i miłości, stawali się autentyczną wspólnotą wiary, w której każdy znajduje swoje miejsce”.

Kościół nie ma dzisiaj dobrej prasy. Z wielu stron spotyka się z krytyką i niezrozumieniem. Szereg nieporozumień na temat Kościoła bierze się z faktu niedostrzegania jego dwóch zasadniczych wymiarów: widzialnego i niewidzialnego. Kościół bowiem żyje i działa w historii, ale równocześnie ją przekracza. Jest zgromadzeniem widzialnym i wspólnotą duchową. Tylko oczami wiary można dostrzec rzeczywistość duchową Kościoła, która jest nośnikiem Bożego życia.

Wierzymy w Kościół, ponieważ założył go Chrystus. On sam w nim żyje i działa przez swojego Ducha. On w słowie Kościoła przemawia do ludzi. Dzięki Niemu sakramenty Kościoła są rzeczywistymi znakami zbawienia. Chrystus towarzyszy wierzącym w ich posłannictwie, czyniąc ich solą ziemi i światłością świata.

Kościół jest więc zarówno zewnętrzną, widzialną instytucją, jak i tajemniczym Ciałem Chrystusa. Jest zorganizowaną społecznością ludzi oraz duchową wspólnotą wiary, nadziei i miłości. Te dwa wymiary nie mogą być jednak pojmowane jako dwie odrębne rzeczywistości, Kościół bowiem jest jeden. Jego zewnętrzny, społeczny organizm służy ożywiającemu go Duchowi Chrystusowemu do rozszerzania dzieła zbawienia na wszystkich ludzi wszystkich czasów. Wymiar widzialny Kościoła, choć istotny dla jego posłannictwa, stanowi więc znak i narzędzie jego wymiaru duchowego.

Wierzyć Kościołowi

Nie jest łatwo uwierzyć Kościołowi, gdy na co dzień dostrzega się tyle słabości, błędów i grzechów jego członków, także tych, którzy pełnią ważne funkcje we wspólnocie. Święty Jan Paweł II w jednym z listów wielkoczwartkowych przypominał, że w Wieczerniku dokonała się zdrada Judasza, a Piotr, pierwszy z apostołów, usłyszał

gorzką przepowiednię, że zaprze się Jezusa. „Wybierając ludzi takich jak Apostołowie – czytamy w liście – Chrystus nie miał złudzeń: na takiej właśnie ludzkiej słabości położył sakramentalną pieczęć swojej obecności. Święty Paweł mówi, że «przechowujemy ten skarb w naczyniach glinianych, aby z Boga była owa przeogromna moc, a nie z nas»”.

Kościół nie jest zgromadzeniem ludzi idealnych, pozbawionych wszelkich wad i niedociągnięć charakteru; należą do niego ludzie słabi i grzeszni. W ciągu dziejów podejmowano rozmaite próby usuwania grzeszników z Kościoła. Taka postawa pozostaje jednak w jawnej sprzeczności z wolą Chrystusa. To On skarcił faryzeuszów i uczonych w Piśmie, którzy chcieli ukamienować kobietę pochwyconą na cudzołóstwie: „Kto z was jest bez grzechu, niech pierwszy rzuci w nią kamieniem”.

Wszystkie te zastrzeżenia nie zmieniają jednak faktu, że świętość to jeden z istotnych wymiarów Kościoła. Kościół jest święty, choć składa się z grzesznych ludzi; jest święty, bo święty jest Bóg, który powołuje swój lud ze wszystkich narodów, aby uczestniczył w Jego świętości. Kościół jest święty, gdyż jego Założycielem jest Jezus Chrystus; jest święty, gdyż mieszka w nim i działa Duch Święty, sprawca świętości Kościoła. Kościół jest święty, bo rodzi i wychowuje świętych, którzy skutecznie walczą ze swoimi słabościami i grzechami, przynosząc obfite owoce miłości Boga i bliźniego.

Duszą wszelkiej świętości jest miłość – uświadamia nam Katechizm Kościoła Katolickiego. Precyzuje najpierw, że „świętość nie jest dziełem i osiągnięciem ludzkim, ale owocem Ducha Świętego i Jego darów”, a potem tłumaczy, iż polega ona nie tyle na nadzwyczajnych czynach, ile na zwyczajnej wierności, miłości i cierpliwości w codziennym życiu, w chwaleńniu Boga i w służbie bliźnim, a szczególnie w znoszeniu cierpień, prześladowań i wszelkiego rodzaju przeciwności.

Trwać w Kościele

Spotykamy się ostatnio w Polsce z licznymi przypadkami apostazji. Zasmuca nas fakt, że wiele osób nieprzychylnych Kościołowi promuje inicjatywy zachęcające do wypisywania się z Kościoła i tworzy poradniki ułatwiające realizację tego zamiaru. Znane osoby publicznie deklarują wystąpienie z Kościoła. Wielu chce w ten sposób prawnie usankcjonować swój trwający od lat brak związku z Kościołem. Różne są powody odejścia. Są tacy, którym nie podoba się kościelna obrona życia, rodziny i tradycyjnych wartości. Inni są zgorszani wadami i grzechami ludzi Kościoła. Jeszcze inni uważają, że Kościół miesza się niepotrzebnie do polityki.

Zanim jednak ktoś ostatecznie podejmie brzemienne w skutki decyzję, warto o niego zawalczyć, porozmawiać z nim spokojnie, bez emocji, podsunąć dobrą lekturę. W wydawnictwie Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego ukazała się ostatnio broszura zatytułowana *Zanim odejdiesz*. Jest ona skierowana do osób rozważających wystąpienie z Kościoła. Z jej treści wynika, że osoba, która to czyni, nic nie zyskuje, natomiast wiele traci. We wstępie czytamy: „Jeżeli zastanawiasz się nad wystąpieniem z Kościoła katolickiego, ta krótka broszura jest dla Ciebie. Decyzja odejścia

jest wyjątkowo poważną decyzją i niesie ze sobą daleko idące konsekwencje, nie tylko społeczne, ale przede wszystkim osobiste – w wymiarze doczesnym i wiecznym. Jesteś człowiekiem wolnym i możesz podjąć taką decyzję. Zachęcamy Cię jednak, abyś poznał wszystkie jej aspekty i jeszcze raz ją przemyślał”.

Rozważając temat apostazji, warto sięgnąć do ewangelicznych obrazów. Pierwszy to scena z Chrystusem śpiącym w łodzi, której zagrażają niebezpieczne fale. Taką łodzią jest Kościół. Nawet wtedy, kiedy ludziom małej wiary wydaje się, że Chrystus śpi, On jest zawsze obecny i czuwa. Łódź Kościoła jest miotana falami, a walcząca z burzą załoga słabnie i popełnia błędy. Jednakże mimo tych trudności, zewnętrznych i wewnętrznych, możemy być pewni, że barka Chrystusowego Kościoła przewiezie bezpiecznie każdego z wierzących na drugi brzeg życia – do portu zbawienia.

Drugi obraz opisuje Święty Jan w scenie określanej przez biblistów jako „kryzys galilejski”. Nauka Jezusa od pewnego czasu wydawała się niektórym uczniom zbyt trudna. Nie mogli pojąć, że Jego Ciało ma być pokarmem, a Krew napojem. Wielu z tego powodu odeszło i już z Nim nie chodziło. Wzrok Jezusa kieruje się w stronę tych najwierniejszych, w stronę Dwunastu: „Czyż i wy chcecie odejść?” Szymon Piotr jak zwykle wybiega do przodu. Jego gorące serce każe mu natychmiast zareagować: „Panie, do kogo pójdziemy? Ty masz słowa życia wiecznego. A my uwierzyliśmy i poznaliśmy, że Ty jesteś Świętym Boga”.

Siostry i Bracia!

Uwierzmy na nowo, że Chrystus jest we wnętrzu swojego Kościoła. Powtórzmy za Świętym Piotrem: „Panie, do kogo pójdziemy?” Nie opuścimy Kościoła, bo wierzymy, że jest Chrystusowy. W nim żyje i działa Ten, który dla nas i dla naszego zbawienia stał się człowiekiem i narodził się z Maryi w Betlejem. Drogami Adwentu idziemy z radością na Jego spotkanie.

Na owocne trwanie w Kościele Chrystusowym z serca Wam błogosławię.

Wasz biskup Stanisław

List należy odczytać w 1. niedzielę Adwentu, 27 XI 2022 r.
podczas wszystkich Mszy Świętych.